

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 19:04
מוצאי שבת: 20:19
דבינו תם: 21:03

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 19:59
מוצאי שבת: 20:16
דבינו תם: 21:06

מופץ ב- 9,000 עותקים בכל הארץ

פרשת "במדבר" - גליון מס' 230

שנה ח' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

ויכולו "לגשת אל קודש הקודשים" - היא התורה, שיכולו ללמוד אותה בקדושה ובטהרה.

"ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר ניקבו בשמות" (א, יז).
מבאר רש"י: "אשר נקבו - לו כאן בשמות".

כוונת רש"י מתבארת בפנינה חריפה המובאת בספר הקדמון "דברי חכמים", להגאון רבי יהודה לייב ב"ר יקותיאל זצ"ל:

לרש"י היה קשה למה שינה הכתוב וכתב לגבי העדה "ואת כל העדה הקהילו", שמשמעותו על ידי חצוצרות, ואילו לגבי הנשיאים נאמר "ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות", שמשמעותו על ידי קריאה - והרי לגבי מצות החצוצרות נאמר (במדבר י, ד): "ואם באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים", הרי שגם את הנשיאים יש להקהיל על ידי החצוצרות?

ועל כן כתב רש"י: "אשר נקבו - לו כאן בשמות", כלומר: עד אז עדיין לא ידעו מי הם הנשיאים, ורק כעת נקב הקב"ה בשמותיהם ואז נודע מי הם, ואם כן ברור מדוע לא הקהילו אותם על ידי החצוצרות - שהרי תקיעת החצוצרות לא היתה מועילה אז, כי איש מהם לא יכול היה לדעת שהתקיעה מכוונת אליו...

בפעם הזו, אם כן, היה צורך לקרוא לכל אחד מהם בשמו, אולם מכאן ואילך הקהילו אותם על ידי החצוצרות!

"ונסע אוהל מועד מחנה הלויים בתוך המחנות כאשר יחנו כן יסעו" (ב, יז).
באומרו "כאשר יחנו כן יסעו", ביקש הכתוב להשוות את ה"יסעו" ל"יחנו".

לכאורה, איזה דמיון והשוואה יש בין נסיעתם לחנייתם.

וביאר האדמו"ר מסאטמר, דהנה חז"ל מבארים את כוונת יוסף באומרו לאחי "אל תרגזו בדרך" (בראשית כה, מד): "אל תתעסקו בדבר הלכה שלא תרגזו עליכם הדרך" (תענית י). היינו, מתוך שיתעסקו בדבר הלכה ויהיו שקועים בלימודם, לא ישיגוהו על הדרך ועלולים הם לתעות או ליפול ולהכשל בבורות ובשאר תקלות. אך בעת נסיעת ישראל במדבר, היה עמוד הענן ההולך לפניהם מיישר את הדרך, מגביה את הבקעות ומשפיל את ההרים, והיה הורג לפנייהם את הנחשים והעקרבים, כמבואר בחז"ל. על כן, בעת הליכתם ומשאם, יכלו כלל ישראל להתעסק בדבר הלכה כבחייתם.

על כך רמזה התורה באמרה: "כאשר יחנו" - כמו שעסקו בתורה בחנייתם, "כן יסעו" - המשיכו לעסוק בדבר הלכה גם בעת נסיעתם, באין מפריע.

(דברי יואל)

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני... שאו את ראש כל עדת בני ישראל" (א, ב).

מובא במדרש ילקוט שמעוני (במדבר, רמז תרפד): "בשעה שקבלו ישראל את התורה, נתקנאו אומות העולם בהם, מה ראו להתקרב יותר מן האומות. סתם פיהן הקב"ה, אמר: הביאו ספר יוחסין שלכם וכו' כדרך שבני מביאים וכו', לכך מנאם בראש הספר הזה אחר המצוות: 'אלה המצוות אשר ציווה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני', ואחר כך 'וידבר ה' במדבר סיני שאו את ראש כל עדת בני ישראל' - שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהן".

ביאור חריף בדברי ה'ילקוט' - כתב הגאון רבי מאיר אייזנשטאט זצ"ל - המהר"ם א"ש מאונגוואר (הובא בספר "אמרי אש"):

מצנינו בגמרא בבב"ב (דף כה): 'מפני מה ניתנה תורה לישראל - מפני שהן עזין, ולכאורה תמוה: הרי עזות היא מידה רעה, כדברי המשנה (אבות ה, ס): 'עז פנים לגיהנום', והוא סימן לממדות (מסכת כלה, פרק א')? אך יש לומר, שישראל הם עזים להחזיק באמונתם, ואצלם זו 'עזות דקדושה', ולכן ניתנה להם התורה.

זו כוונת ה'ילקוט': 'בשעה שקבלו ישראל את התורה' - מפני שהם עזים, 'אמרו אומות העולם: מה ראו אלו להתקרב יותר מאתנו?' - הלא אנו גם כן עזים! 'אמר להם הקב"ה: הביאו לפני ספר יוחסין כדרך שבני מביאין', כלומר: כי ישראל, שהם מיוחסין, מבני אברהם יצחק ויעקב, העזות שלהם היא 'עזות דקדושה', עוז ואומץ ליבם שלא לעבור את מצוות ה', אבל אתם, שאינכם מיוחסין, הרי אתם עזים מחמת ממזרות...

"במספר שמות" (א, ב).

שמו של האדם - אומרים חז"ל - יש בו משמעות רבה לקביעת טבעו ותכונותיו של האדם (עיין גמ' ברכות ו).

הובא בספר "מעשה איש": סיפר הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל על יהודי נכבד, מנהל ישיבה חשובה, שנהג ללכת ברשות הרבים כשכובע קש לראשו. הדבר לא מצא חן בעיני החזון איש זצ"ל שאדם הנושא במשרה חשובה ילך בצורה כזו. ואולם לא רצה החזון איש להוכיחו ישירות על צורת לבושו. החליט החזון איש להעיר לו ברמיזה ובדרך כבוד. וכך אמר לו:

"יש לי שאלה: נפסקה הלכה ש"שן" בהמה שאכלה ברשות הרבים פטורה מתשלומי נזק כן דרכה בכך, ואילו "קרן" שהזיקה ברשות הרבים משלמת חצי נזק הואיל ו"משונה" הוא. ויש לחקור: איך הדין באדם ההולך ברשות הרבים עם כובע קש כמו זה שלך, ועז תאכל את הכובע, מצד אחד זה "אורחא" - דרכו של עז לאכול קש. ומאיך גיסא זה "משונה" שאדם ילך בכובע קש. האם יהיה חייב בעל העז לשלם חצי נזק...?"

הלה הבין את הרמז, והחליף את כובעו...

(להתעדן באהבתך)

"וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו בגשתם את קודש הקודשים" (ד, ט).

בספר "שירי מנחה" מפרש הרב רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל פסוק זה על פי מה שאמרו חז"ל בגמרא בברכות (דף י). שישעיהו הנביא אמר לחזקיהו המלך: "צו לביתך ק"מ מת אתה ולא תחיה", "מת אתה" - בעולם הזה, "ולא תחיה" - לעולם הבא. שאל אותו חזקיהו המלך: "מאי כולי האי"? - מדוע עלי להיענש? ענה לו ישעיהו הנביא: מפני שלא נשאת אשה.

גם אמרו חז"ל בגמרא בקידושין (דף כט): לעולם ישא אדם אשה ואחר כך ילמד תורה, כדי שילמד את התורה בקדושה ובטהרה.

ואת זאת ניתן לרמוז במקרא קודש שלפנינו: "וזאת" - רמז לאשה [כמו שכתוב (בראשית ב, ג): "זאת הפעם עצם מעצמי"], "עשו להם" - שישאו אשה, ואז "וחיו ולא ימותו", לא יקרה להם כפי שקרה לחזקיהו המלך. כמו כן, על ידי האשה

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

לכבוד ידידנו הדגול הנומד לימין העלון, מראשי העומדים על חומת הכשרות בארץ ובעולם, מזכה הרבים ומרביץ תורה יו"ד המכון למצוות התלויות בארץ ורב במ.א גזר הגאון הגדול

הרב **שניאור זלמן רווח** שליט"א

ומשפחתו הרוממה לרגל אירוסיו בנו הבה"ח והנעלה חגי נר"ו מפא"ר ישיבת "שערי דעת" בירושלים, עב"ג בשעטו"מ. יהי רצון שהזיווג יעלה יפה ויזכה לרווח נחות מכל יוצ"ח בבריאות איתנה ונהורא מעליא באושר וכבוד אכי"ר.

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פנ"ל: 054-8484945 רפאל ש.

שרוליק קרויזר
המרת מס"ח
המחירים הכי טובים בשוק
סניף ר' יהודה הנשיא 33, אלעד.
טל. 052-7621725

VESTRY
אופנה
לגברים ונוער
חוני המעגל 26, אלעד.
טל 03-7160640

קישוט רכב
חתן וכלה
במחירי גמ"ח!
054-5443823

אמונה שלמה
כר במדבר
700 שו"ת
להשיג בטל.
050-4124438

ר"ר שנה
התקליטן רפאל חכמן
לאירוע מושלם
לוקחים את הטוב מכולם
פנ"ל: 052-2567240

AP HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 93 92

ולס קייטרינג
ניצוב בר ואירוגן אירועים מקצועי
מכירה של אוכל בימי שישי!
בהיכל בני הישיבות רח' בן עזריאל 12 אלעד בין השעות 9:00-13:00
לפרטים והזמנות: 054-8415878 | 052-7758500

הכנת מצוות לארועים
ומסיבות אלבומים דיגיטליים
ברמה מקצועית
ובצורה מרהיבה
מחירים מיוחדים
03-9326761

סיפור מפעים הובא בעלון "משמרת השלום": כשנטל ר' אריה את ההלואה הגדולה, בשביל להוציא לאור את כתביו, הוא לא שלל את שירותו להתרחש עימו בעקבותיה. הוא היה תלמיד חכם, שקוע תדיר בד' אמותיה של הגמרא ורחוק מחטוייה קשת מעיסוקים הקטורים בממון ובבשמיים. אולם בשביל להדיס את הספר היה עליו לחרוג מהרגלו ולהטריד את עצמו בעיניינים כספיים. הרי צריכים להקליד ולעמוד, להגיה להדיס ולכרוך, וכמוכן, לשלם בעד כל אלו. כך מצא את עצמו נוטל ההלואה כספית גדולה, כשהוא מתכנן להחזירה מההכנסות שייגיעו ממכירת הספרים. מעולם לא עבר תחת דיו סכום כזה, ואף לא דומה לו. כתלי ביתו לא הסכינו לראות שטרות רבים כל כך של דולרים ירוקים מרשרשים. היה ר' אריה מתהלך בין החדרים אוחז בשרעפים, מבקש למצוא מקום מסתור מתאים בשביל להטמין בו את הכסף הרב. סוקר היה את הבית הקט במבט בוחן, ולבסוף נפסל עיניו על הפינה שהייתה חביבה עליו ביותר - על ארון הספרים הגדול והעמוס לעייפה.

הרהר הוא להגיש עין, שקף כמנוח את הרעיון, ומשהגיע לכלל החלטה בנהר יש ושקף ספר כרס ממדפיס העליונים. עד מהרה היו השטרות מוטמנים בין דפיו של הספר אשר הושב אל מקומו בלב כל ובנפש רגועה. האוצר טמון במקום מבטיחים, והוא יכול להסיק כל דאגה וטרדה מליבו ולשוב אל הסטנדר, להמשיך לשקוד על התורה ועל העבודה.

הוא בשלו, ובני הבית בשלהם. רעייתו הנאמנה, שהייתה מופקדת על ענייני הפרנסה, על היטיפול בילדים הרבים ועל ניהול משק הבית, המשיכה בשגרת יומה, אינה מודעת כלל להלואה שנטל בעלה, ובודאי לא למקום המסתור שבו הוטמנו השטרות. היא השייכיה כמו בכל יום את הילדים על יצועם, בישהל ארוחה המושגת בשגרת יומה, הכנה בדיים נקיים ליד המיטות, ונפנתה לבסוף לפוש מעמל יומה המלא והגדוש.

בצהרי היום שלמחרת, מעט אחרי שהיא חזרה סחוסה ועיפה ממוקם בעלתה, ותוך כדי שהיא מתמרת בין טיפול בתינוק ששב מהמספלה לבין חימום ארוחת הצהרים שהמתניה במקרה, הצטלצל הטלפון לפתע בקול צורמני. על הקו המתניה לה שיחת טלפון דחופה, שהתקבלה ממזכירות החיידר' שבו למדו ילדיה היקרים. אחד השוברים שלה, זה הלומד בכתה ג', נפל ותחבל לא משוה מסוכן חלילה, ואין צורך לדאוג, כך הרגיעו אותה, אבל יש למחר ולגעת איתו לטיפול רפואי.

היא לא איבדה שגטוונות, תחבה לתיקה הערודות ומסמכים רפואיים, המנייה מונית, ותוך כדי שהיא מתארגנת לציאה, התקשרה לאחותה הגרה בקרבת מקום וביקשה להשאיר אצלה את הילדים עד למחרת.

המונית תלו כר צפרה מלמחה, התינוק ישב בעגלה, והיא שרטה פתק קטן בשביל בן האחת עשרה שלה שאמרו לחזור הביתה להמציא דלת נעולה. 'למושי', השארת לך מפתח בארון החשמלי, נאכל משהו ותלך לדודה מלכה, כך כתבה. אחר הצמיחה את הדף אל הדלת, הטמינה את המפתח במקום המבטיחים' שבחדר המדרגות, ואצה טסה אל המונית הממתניה לה.

הרכב עשה דרכו ברחובות השכונה, נעצר בפתח ביתה של האחות המסורה שהמתניה למטה כדי לטול את הזאטוטים, ומשם המשיך אל תלמוד התורה, אל הילד הפצוע והמדמם שהיכה שם לאמא שטניעה. היא היתה מסוחררת מן המרוץ של הדקות האחרונות, ומטודת ממפציעו של הילד, אבל מרוצה מכך שהחליטה להסתדר בכוחות עצמה ולא נאלצה להיעזר את בעלה המחולל ולהפריע לו בעת תלמודו.

בחדר המיון ציפתה להם 'חוויה' ארוכה ומתישה. בדיקות, צילומים, בדיקות, חזרה ומתנה פרוידורים שאינם נגמרים, אבל היא שמחה על שהקטנים נמצאים בדיים טובות, ולא דאגה.

גם מושי, שהגיע הביתה מה'חיידר' ולא מצא את המפתח בארון החשמלי לא דאג. 'נכראה אמא מיהרה מאוד, ושכחה להניח את המפתח', הוא חשב, אבל לא נורא, הבית של הדודה קרוב, ושם כבר מוכיח לי האחים והאחיות שלה, וגם בני הדודים האהובים. רק לעת ערב, כששבו כולם הביתה, גילו לתדהמתם כי אורח בלתי קרוא 'ביקר' בבית שלהם בשעות העינדים, והותירו אחריו בוקה ומבולקה, מהפכה נוראית, חושך בעיניים! גנבו! גנבו!!!

ברגע הראשון הם היו המומים לגמרי. במשנהו היא מצאה דפי עצמו מדגלת על ערימות של כלי מטבח ותכשיטים. הקטנה שלה אכן ריקה... 'נראה שכדי למצוא את טבעת הזהב המשובצת בדוקוניה שהייתה שמורה עימה מבת המצווה שלה, נזקק הגנב המחוצף לחיפושים קדחתניים בכל פינה מפינות הבית', הרהרה באירוניה. אחר ניסתה להרגיע את עצמה ולהתנחם במחשבה שיטוב שאין הרבה מה לגנוב אצלו, אבל אז הבחינה בפניו המחווירות של בעלה ר' אריה, והבינה כי השבר עמוק יותר. הרבה הרבה יותר...

הוא ניצב ליד ארון הספרים, אוחז בידיים מרעידות בספר עב כרס, מבועת כולו. את אשר יגור, בא עליו! הנה, ידו של הגנב האלמוני הגיעה גם לכאן. הספר ריק! האוצר היקר שהוטמן בין דפי הספר הזה, נעלם ואיננו!!!

נותר לעמוד כסמור, הלום רעם, מורעדי בכל איבריו. מתקשה היה לעכל את העובדה המצמררת, כי ההלואה העתיקה שנטל בשביל הדפסת הספרים ירדה לטמיון. תחושה אישית של חוסר אוניס פשטה בו, חידלון, איבוד שליטה. מה עושים? איך מתמודדים עם אובדן עצום שכזה???

ברגע הבא החלה מזדחלת לתוך הייאוש שאחו בו תחושה נוספת. תחושה היא לעכל את הבעיה המצמררת, פתאום חש שבצעם היתה כאן מידה מרובה של חוסר זהירות. איך היא היתה מסוגלת להשאיר על הדלת פתח חסר אחריות שכוה, הקורא לכל דכפין לבוא ולטול את מפתח הבית, בבחינת 'פרצה קוראת לגנב'??? איך עלה בדעתה הרעיון הילדותי הזה???

הלכה הראשונה שבו היה נתון החל לפשוט את צורתו ולגלוש לפסים של הטהח את שמה, של כעס. הוא חש שהועם מפעם בקרוב כארס של כנא, יחוסס כעיסת שמרים, כובע ש ישתו ומאיים להתפרץ החוצה. בועת הכעס כבר התכדררה בתוך רגונו, מאיימת לשלוח אצבע מאש לאה ונוצמת.

אבל זה, ממש בשבריו השנייה האחרון, חל מפנה בתוכי לכו. אחרי ככלות הכל, גם אם היתה כאן טעות איומה וחוסר זהירות ממדרגה ראשונה, הרי שהיה עשתה זאת בשעת לחץ קשה. ואף אם אכן היה כאן מחמד, אזי ברור כי הטהח האשמות אינה עשויה להועיל במאומה, ולא תשיב בחזרה את הכסף הגנוב. אם כן, מה בצע לו כי יוסיף לשעת הניסיון הקשה המתרגשת עליהם עתה צליליים צורמניים של כעס מתפרץ ושל ריב ומדון? והלאו כה נבוכה היא, מתיישרת ביגונה ומלקה את עצמה. חלילה לו להוסיף צער על צערה!

הוא מצא את עצמו נאבק ביצרי, מלקט מקירות נשמחו את עצמותו הנפש הנדרשות, כדי להכניע כל שמץ של כעס וכל ניסיון להטהח את שמה. להחניק את התבערה בטרם תפוצץ ותאבד שליטה. ר' אריה נלחם בינו לבינו, מתגבר כפאריה בסוגרו. עוד רגע קט חלף עבר, ופתאום... הוא התנער בכונו רוח, והשיט ידיו אל הילדים ההמומים והמופחדים שניצבו בתוך האגדרלמוסיה שמשביב לו... פצח בריקוד של שמחה!

מרקד היה ר' אריה בנות לגלי המהפכה שהותיר אחרי הגנב, ומוסיף לריקודו את צלילים לעליוז של מוזיקה מהטיים הביתי הקטן. מרקד ושר, זה ומרקד, והילדים מחרים מהזיקים אחריו בקולותיהם הצוהלים, הטהורים. שמחה אמיתית, המנעת מהמקום העמוק ביותר שבבלב. שמחה של התגברות על קבלת ושל כיבוש המידות. שמחה של עצמות הנפש, של קבלת הדיו באהבה, בדיעה שהכל מאיתו יתברך והכל לטובה. שמחה של מצווה.

השמחה עלתה על גדותיה, מילאה את כתלי הדירה ופרצה החוצה, כשהדיה ממלאים את חדר המדרגות ומרעידים את כתלי הבניין. לו היתה בת בוגרת בביתו של ר' אריה, היו השכנים כבירים כי שמחת אירוסין היא זו, ונכנסים 'אלחל' 'מזל טוב'. אולם, משעברה ביניהם השמחה על הטיבה שגרמה למטיבה, הפכה הסקרנות שלהם להתפעלות שקשה לתאר אותה. הטהרחה! אחד מהשכנים איש עסקים בכיר, שגם הוא כיתר דיירי הבניין התקשה להאמין לשמחה אוניויו ששמע על התגברות המידות האמתית נתפסת שהוכיח שכנו ר' אריה, סיפר את הסיפור העצמתי הזה במהלך פגישת עסקים

שקיים באותו השבוע. סיפור 'מכלי ראשון', על סמך הכרות אישית עם ה'גיבור'. סיפור על מי שאכן ראו לתואר של גיבור, בבחינת 'גיבור הכובש את ארצו'.
המאזינים, קיבוצת לימונים אילי הון, יצאו מכליהם לשמע הסיפור. הגדיל לעשות אחד מהם, שלא הסתפק בתגובה מילולית, אלא שלף ארנק עור יוקרתי מכיסו האחד, ועט מוזהב מהכיס האחר. הוא ביקש לודא את הסכום המדויק של הכסף שגנבו. הוציא פנקס צ'קים, ועד מהרה היה צ'ק חתום, על מלוא הסכום, בידיו של איש העסקים ההמום, שהתבקש להעביר אותו לשכנו אציל הנפש. אמנם סכום גדול, אבל גם ההערכה שלו כלפי גיבור הנפש שעמד בניסיון היא גדולה, ולכבודו יהיה בשבילו לזכות לתמוך באדם דגול ומורם מעם שכוח.

הצ'ק הגיע ליעדו, וגרם לשמחה מחודשת בביתו הקט של ר' אריה. חסדי ה' כי לא תמו, כי לא כל רחמי, וישועת ה' כהרף עין. המדפיס קיבל את התשלום שהובטח לו, הספרים נכרכו ונארזו, ועד מהרה החלו מתפקדים אברכים עמלי תורה על דלתו של ר' אריה כדי להעשיר את אוצר הספרים שבביתם בספר החדש ורב הערך. 'מיים עברו, שבעות חלפו, ר' אריה החל לפרוע את ההלואה הגדולה שנטל בפדיון הספרים הנמכרים, וסיפור הכסף שגנבו עמד לצלול אל תהום השכחה.

שנת לימודים חדשה היתה בפתח. על השולחן בביתו של ר' אריה נערכו סידורי 'כל פה' לצידו של משניתי בלימניצה, וחבורות 'כתבי וכתב' לצידו של ספרי חשבון. סולם קטן הועמד ליד ארון הספרים העמוס, ומושי הבכור טיפס וריזות אל המדפיס העליונים כדי לחפש 'שערי תשובה' וליקצור שולחן ערוך. ילד נבון הוא מושי, עירני ומתעניין, ותוך כדי חיפוש הוא שולף מפה ומשם ספרים שמושכים את תשומת ליבו. פותח, ממעלל קצת בין הדפים... הנה ספר שני ומצוי, שאבא שלו קיבל כפרס בתחרות מתמדיים' בהיותו ילד. בספר אחר הוא מוצא הקדשה חגיגית שכתב ידי המספחה לרגל בר המצווה של האב, ושכאהו פותח לתומו את הספר השלישי מתחילת לפתע להתעופף שטרות ירוקים, לצאת במחול מול עיניהם הנדהמות של בני המשפחה, להסתחרר באוויר החדר ולנחות בזה אחר זה על הרצפה.

דולרים! המון דולרים!!!
כספי ההלואה הטהח, שעד לאבלו בול היה ברור שהם נגנבו. השטרות שמורב לחץ ונלכדו בגלל הגניבה, טעו וחיפשו אחריהם בין דפיו של הספר הלא נכון.

האוצר שנעלם!!!
ר' אריה מיהר עם השטרות אל ביתו של השכן. מספר היה את המתרחש בהתרגשות רבה, מבקש להשיב ליהלומן את מתנתו רבת הערך. מקח טעות היה כאן, ומשהתבטלה הסיבה לנתינה, הרי ברור הדבר שהשטרות שנמצאו אינם שלו!

סיפור השכן ליידי העשיר את הסיפור המפעים, סיפר גם על רצונו של ר' אריה להשיב את הכסף. היהלומן שמע, ונדהם בשנית מטוהר מידותיו ומישרות ליבו של האדם המיוחד הזה. זכות עצמו נתגלגלה אליו, כך השיק, לתמוך מכספו בזה. נאלץ שכוח, זכות שלא כדאי לו להפסיד אכזבה בעד שום הון שבבעולם. על אחר הוא שב ואישר את נתן את הכסף בשעתו במתנה גמורה, נתינה שכולה הערכה, וכי יכול ר' אריה לעשות בכסף ככל אשר יחפוץ. בצדקה וכיבוש זכה בכסף, והכל שריר ובריר וקיים.

היו השטרות היקוקים מצטנפים בידי המרעידות של ר' אריה, מבטיים זה בזה כמתלחשים וכממתיקים סוד, נרגשים מהזכות שפנלה בלחלק להיות נחלתו של אציל המידות וגבה הנפש. של מי שהוא אדון למידותיו, ומוכיח את הגבורה הזו גם בעת ניסיון. וכתלי הבניין, אשר זכרו עדיין את צליליה של אותה שירה נשגבה שנבעה מתוך התגברות אמיתית והבלגה נאלצה, משגרים היו אליהם מבטים צאורים מלובן, מחווירים בענוות חן ומכופפים עצמם בהכנעה מול גדלותה של הנפש.

(אמונה שלמה - ישי"כ למחבר שליט"א)

אם היו מהם עשרה, היו מתפללים בו ככל סדר יוה"כ, והרא"ש היה מוחה בידם, ר"ל התפלה, אבל שאר כל דבר ואיסור מלאכה נוהגים כמו בראשון, הילך אפי' אחרים לא יישלו לו. עכ"ל. ובבי' הביא מהרמ"א (בפוך ה' שביתת עשרו) ומתשובות מהר"ם (דפוס פראס סי' ע"ו) שאסור לו מה שמבשליו לו אחרים, ואפי' להקנות קמחם לאחרים כדי שאותם אחרים יעשו להם אסור. ע"ש. הרי בהדיא שכיין שקיבל עליו להמשיך עוד חומרת יום כיפור, כל אותו היום השני אסור לו לאכול גם מה שאחרים מבשלים לו, ואי"ח ה"ה האב"מ"ש.

וגם לדעת הלבוש, אם כבר בירך בהרה"ז אלא שעדיין לא הבדיל ואפי' לא התפלל, מותר לו לומר לאחרים שייעשו לו מלאכה, כיון שגם הוא הסיח דעתו מן השבת אפי' שלא הבדיל. אלא די"ל, בדביוה"פ מי שממחיר מיימים, הוא מותרת ספק דאורייתא קא אתי עלה, אבל במוצ"ש הוא עצמו יודע שזו חומרה במה שממשיך קדושת שבת. שהרי אצל הכל כבר יצאה שבת. שוב ראיתי שהלבוש שם הביא שדחו את דבריו מטעם זה, בדביוה"פ הוא מטעם ספיקא דיומא, והוא חושב שגם בזכרו עושה איסור בבישולו, והיאך יאכל הוא מנוה, אבל הכא הנדרש גם הוא יודע שחבירו מותר לעשות מלאכה זו, ולכך מותר לו ליהנות ממנה. באי"ח ה"ה במוצאי שבת. ועי' הש"ב, הדתם ג"כ מיירי שהוא יודע דבאקנין בקביעה דירחא, ומה שהוא עושה אינו עושה אלא משום חומרה בעלמא, ומשום נדר של חסידות להרבות בתשובה וסליחה, ואפי"ה אסור לחבירו לבלשל לו, ועי' שמוס דלא דמי עיולי שבת לאפוקי שבת. וכ"ש במוצאי שבת דהוא חמיר שבת, שהרי עצמו נמשך לו איסור בלי שום נדר.

(לקוטי יוסף שבת, מהדורת אליקים, סימן רנה, עמי רמא)

מי שממשיך בסעודה שלישיית בשבת לאחר צאת הכוכבים, מותר לו לומר לחבירו ישראל שכבר התפלל והבדיל בתפלתו, לעשות לו מלאכה ולבשל לו דבר מאכל, ומותר לו ליהנות מאותה מלאכה. (הרמ"א סי' ס"ט). ועי' בבב"מ (ס"ק), וב"ש (נמוד' אש"י) האות מה דף ע"ז. ובשאר אחרונים שם].
כן כתב הרמ"א שם, ומי שממחיר בשבילי ההתפלל במוצאי שבת, או שממשיך סעודתו בלילה, מותר לו לומר לחבירו ישראל שכבר התפלל והבדיל לעשות לו מלאכתו להדליק לו נרות, ולבשל לו ומותר ליהנות מכל מה שאלא מלאכתו. כן נראה לי. ע"כ. והיינו מפני דבר שעה ושעה אם רוצה מתפלל ומבדיל, ולכן מותר לומר לחבירו שייעשה בשבילו מלאכה. והסכימו עמו בה"ש ועי' הרמ"א שם.
והן אמת שיש אחרונים שחלקו על דברי הרמ"א הנו', וראה בלבוש הג"ל (פסיק"י) שכתב לחלק בין מי שיקבל עליו שבת שיכול לומר לחבירו שייעשה בשבילו מלאכה, לבין מוצ"ש, דבעינן שבתא הדבר תלוי בנדרו ומה שקיבל עליו קדושת שבת, ונכלל לומר שאינו קיבל עליו שבת [מלאכת עצמו] ולזה לא קיבל עליו, [מלאכת אחרים עליו]. אבל באפוקי שבתא שכבר נאסר עליו הכל ביום השבת, והוא ממשיך בקדושתו בלילה, כל האיסורים נמשכים עמו, דלא ישיך לומר חותרו מקצתו ומקצתו לא חותרו, שאם מקצתו חותרו כולם חותרו כו' וכו' נדר, וכיון שכולם לא חותרו שהיה אסור בעשיית מלאכה, גם מקצתן לא חותרו, וכיון שבשבת אסור מה שאחרים מבשלים בין גוים בין יהודים, גם במוצ"ש נשאר באיסור עד שיברך בהרה"ז ויסח דעתו גם הוא מן השבת, וכל זמן שלא בירך בהרה"ז הרי קדושת שבת עונתו עליו, ודעתו להחזיר עמו רצח, ואי"כ עדיין לא הסיח דעתו מן השבת, ואיך נתייר לו לאכול דברים שנתבשלו בשבת שלו, אפי"ש שנתבשלו בהיתר.

והביא לזה ראה ממ"ש הטור (פסין תר"ד), גבי חסידים שבאכזנו שנוהגין לעשות שני ימים יוה"כ,

העלון מופק על ידי מנגנוני ה"ח וכל משפ', פנחס, אליהו ואיתמר שלום אפל ורפי בן טישו ונכלל בלוחות ה"ח. רחמים בן מונירה ה"י, ישי ושרה בני אילה ה"י, יהודה בן מרגו ומשפחתו ה"י. דינאל מאיר בן מונירה ונו"ב

נתן ל לקבל את העלון במייל RLEVRON@IAI.CO.IL

הערוט והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו בברכה בס'ל: 03-909445.

לרפואת שושנה פורן רבי עובדיה בן ר' יעקב צוקי, דינאל הכמת בן דוד ז"ל, מוסא בן יחיא ואהרון סאלם תחי', אליס טאסה תחי' בת תמו, ראובן בן שרה זינת בתושח'.

לעילוי נשמת מו"ר מרן רבי עובדיה בן ר' יעקב צוקי, דינאל הכמת בן דוד ז"ל, מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא והפזל ז"ל, אמנון בן עליה ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה ה"י, נפתלי בן יפה ז"ל, יעל בת רבקה ע"ה, שושנה בת צילה ע"ה.